

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֵבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א
וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

הַאֲזִינּוּ – אֲדַרְא זֹטָא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של לי חלקים
כרך כ"ג - חלק כ"ה

קונטרס 685

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יִוצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"
אֲדַר א' תִּשְׁעֵי"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

חז"ל (בסוף סוטה) בעקבות המשיח... וחכמת סופרים תסרח, ויראי חטא
ימאסו, והאמת תהא נעדרת.

וכן בסנהדרין (צא). תניא, רבי יוסי אומר, דור, שָׁבֵן דָּוִד בָּא בּוֹ, בֵּית הַנּוֹעַד
הָיָה (לְזָנוּת) (לזנות), וְהַגְּלִיל יַחֲרַב, וְהַגְּבֻלָּן (יִשְׁתּוּמֵם) (אֲשֵׁם), וְאַנְשֵׁי גְלִיל (גְּבוּל)
יִסּוּבּוּ מֵעִיר לְעִיר וְלֹא יַחֲנֶנּוּ, וְחֻכְמַת הַסּוֹפְרִים תִּסְרַח, וְיִרְאֵי חֲטָא יִמְאַסּוּ,
וּפְנֵי הַדּוֹר כְּפְנֵי כָּלֵב, וְהָאֱמֶת נִעְדְּרַת, שְׁנֵאֲמַר, (ישעיה נט) "וְתֵהִי הָאֱמֶת נִעְדְּרַת
וְסָר מִרְעַ מִשְׁתּוֹלָל".

אבל בישראל נאמר "כל הַבֵּן הַיְלִוּד הַיְאֹרְהָ" וגו', כלומר, שאת כל הַבֵּן
הַיְלִוּד – יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּקְרְאוּ בָּנִים מְתֵי שְׁלוּמִדִּים הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה בְּנִגְלָה
וּבְנִסְתֵּר – כִּי אִו"ר בְּגִימְטְרִיָּה ר"ז", שְׁזָהוּ סוּדוֹת הַתּוֹרָה, וְהַיְאֹרְהָ זֶה נִגְלוֹת
הַתּוֹרָה וְהֵם יְאִירוּ לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל בְּכָל מוֹשְׁבוֹתָם.]

1. ראה בהקדמה השנייה לספר אור החמה, וזה לשונו: וזהו עֲצֵמוֹ הֵיחָד עֵקֶר פְּנִיַת רַבִּי שְׁמֵעוֹן
בֶּן יוֹחָאי בְּחִבּוּר סֵפֶר הַזֹּהָר, לְהִיּוֹת הַשְּׂכִינָה בְּגִלוֹת בְּאֶפֶס שְׁפַע בְּאֵין תּוֹמָךְ וּבְאֵין עוֹזֵר, וְרָצָה לִיחָדָה עִם
הַתְּפֹאֲרָ"ת יְחִיד מוֹעֵט עַל יְדֵי חִבּוּר זֶה כְּמָה שֶׁהָיָה הוּא עִם חֲבֵרָיו עוֹסְקִים בְּסוּד, שְׁזָה גוֹרֵם לִיחָד קוֹדֶשׁ אֲשֶׁר
בְּרִיף הוּא וְשְׂכִינְתֵּי עַל יְדֵי הַסּוּד שֶׁהוּא ר"ז דְּהֵינּוּ אִו"ר, וְגַם עַל יְדֵי חִבּוּר זֶה הוּא בְּטוֹל הַקְּלָפוֹת
וְקָלוֹת הַגְּלוּת, וְהַשְּׁבִתָּה קְטוּרָה, שֶׁהֵם לוחֲמוֹת בְּכָל עַת וּבְכָל שְׁעָה נֶגְדַּת הַשֵּׁם וְנֶגְדַּת שְׂכִינְתּוֹ וְנֶגְדַּת בְּנֵיהֶם
שֶׁהֵם יִשְׂרָאֵל הַנְּתוּנִים בְּגִלוֹת בֵּין הָאֲמוֹת הַנִּקְרָאִים חֵינוּ, חֵינוּ בִּישׁוּן וְדָבִין דְּאֶבְלִין עֲנֵא שֶׁהֵם יִשְׂרָאֵל,
וְעַסְק הַתּוֹרָה נִקְרָא הַקְּלַע וְהַחֲרֵב וְהַרְמָה, וְהֵם בְּחִינַת הַסּוּדוֹת לְהַצִּילֵם מִרְעַתָּם בְּחִבּוּר זֶה כּוֹ, וְהַסְפֵּר
הַזֶּה עֲתִיד לְהַתְּפֹרֵם בִּימֵי מַלְכָא מְשִׁיחָא. וְהֵנָּה כָּל אֹתָם שְׂיֻכּוּ אֵלָיו יִזְכּוּ לְגֵאֲלָה בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם,
וּבְהַשֵּׁם בְּטַחְנוּ שֶׁהָיָה בְּכָל הַזּוֹכִים, אֲמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן.

2. בְּחֵסֶד לְאַבְרָהָם (מֵעֵן רֵאשׁוֹן נֶהָר ב"ד) וז"ל: וְדַע, כִּי עֵקֶר פְּנִיַת הַרְבֵּי שְׁמֵעוֹן בֶּן יוֹחָאי עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם
בְּחִבּוּר הַזֹּהָר הָיָה לָהּ לְהִיּוֹת הַשְּׂכִינָה בְּגִלוֹת בְּאֶפֶס שְׁפַע בְּאֵין תּוֹמָךְ וּבְאֵין עוֹזֵר לָהּ, וְרָצָה לְעִשׂוֹת לָהּ
סִמָּךְ לִיחָדָה בְּעֵלְהָ יְחִיד גְּמוּר עַל יְדֵי חִבּוּר הַזֹּהָר כְּמָה שֶׁהָיָה הוּא וְחֲבֵרָיו עוֹסְקִים בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה
שֶׁהֵם גוֹרֵם לִיחָד קוֹדֶשׁ אֲשֶׁר הוּא וְשְׂכִינְתָא עַל יְדֵי הַסּוּד שֶׁהוּא סוּד ר"ז בְּגִימְטְרִיָּה אִו"ר, וְגַם עַל יְדֵי
הַחִבּוּר הַזֶּה הוּא בְּטוֹל הַקְּלָפוֹת וְקָלוֹת הַגְּלוּת וְהַשְּׁבִתָּה הַקְּטוּרָה אֲשֶׁר הַחִיּוֹנִים לֹחֲטִים בְּכָל עַת
וּבְכָל שְׁעָה נֶגְדַּת מִדַּת הַקְּדוּשָׁה, וְהַשְּׁמוֹת הַקְּדוּשִׁים הֵם בְּסוּד הַשְּׂכִינָה וְנֶגְדַּת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַנְּתוּנִים בְּגִלוֹת בֵּין
אֲמוֹת הָעוֹלָם הַנִּקְרָא חֵינוּ בִּישׁוּן אֲרִיּוֹת וְדָבִין כּוֹ, וְהַעוֹסֵק בְּתוֹרָה נִקְרָא קְלַע וְחֲרֵב וְרַמְחָ, וְהֵם בְּחִינַת
סוּדוֹת כְּדֵי לְהַצִּילֵם מִרְעַתָּם עַל יְדֵי חִבּוּר זֶה כְּנֹפֶר, וְסִפֵּר זֶה עֲתִיד לְהַתְּגַלּוֹת בִּימֵי מַלְכָא מְשִׁיחָא כְּדֵי
לְתַן סִעְרָא לְשְׂכִינְתָא. וְהֵנָּה כָּל אֵלוֹ שְׂיֻכּוּ אֵלָיו יִזְכּוּ לְגֵאֲלָה, כִּי עֲבוּדָה זֹאת הַמוֹעֵטָת בְּזִמְנָן הַזֶּה הוּא
יֹתֵר חָשׁוּב מִכָּל אֵילֵי נְבִיּוֹת שֶׁהָיָה בְּזִמְנָן שֶׁהָיָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ קָיָם.

הַתּוֹפֵס חֵלֶק מִן הָאֲחֵדוֹת בְּאֵלוֹ תּוֹפֵס בְּלוֹ

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

יח) בגלות האחרונה בזכות הזהר הקדוש נזפה לאראנו נפלאות

3. בתולדות יעקב יוסף פרשת קדושים. וכן כתוב בספרו כתנת פסים פרשת קדושים וזה לשונו: כל התורה כלה, חלק הנגלה והנסתר, הכל אחדות אחד, והדוחה חלק הנסתר שאינו חפץ בה, דוחה כלה ונענש, כי הדוחה חלק מן האחדות פאלו דוחה כלו. ומכיל שפן המלעיג על דברי חכמים העוסקים בחכמה זו להשפיע להשכינה, כמו שכתב בספר הקנה לו חכמו ישכילו זאת, כי הלומד כל התורה כלה לא נקרא חכם רק למדן, כי אם הלומד כפי להשפיע למדה הנקראת זא"ת וכו'. וזה שכתב הנעור בלילה, הינו שהוא נעור ועוסק רק בלבושי התורה בחלק הנגלה הנקרא לילה כפידוע, ואינו חפץ באו"ר התורה, כי או"ר גימטריה ר"ז, הינו ברזי התורה וסודותיה, שנהו בחינת תורת השם שנקרא יום, הרי זה דומה כאלו דוחה את האחדות כלו ומתחייב בנפשו, מה שאין בן אם חפץ גם בחלק הנסתר שבתורה, הגם שאי אפשר לו להשיגו, על זה נאמר כי אם בתורת השם חפצו, וכמו שפירש האלשיך, וכאלו השיג גם חלק זה שבתורה, כי התופס חלק מן האחדות כאלו תופס כלו כו'.

סוד תקוני הזהר שגלה הרבי שמעון בן יוחאי

4. פרי צדיק לרבינו צדוק הכהן מלובלין וכתו יגן עלינו, (סימן ח' דף ב"א) וז"ל: רבי שמעון בן יוחאי גלה ופתח הע' פנים שבמלת בראשית, וקרא אותם תקוני זהר, מפני שהוא לשון אור, ואו"ר גימטריא ר"ז, והוא האור הגנוז שגנוז הקדוש ברוך הוא בתורה וכו', שעל ידי זה יהיה ביכלת האדם לתקן כל מה שעבר עליו על ידי תשובה, ועל ידי זה יברך אותו השם יתברך שאם יהיה חטאיכם פשונים הללו, שסודיות ובאות ממשות ימי בראשית, ואז בשלג ילבינו. ולכן נוהגין ישראל ללמד בספר התקונים בחדש אלול ועשרת ימי תשובה, שאלו הארבעים יום הם ימי רצון שצו נתנו הלוחות שניות למשה רבינו עליו השלום עם כל הדברי תורה, ולתקן הכל על ידי תשובה. (הזהר"ק אימא עלאה - תשובה).

או"ר בגימטריא ר"ז

5. בספר אור ישראל על תקוני זהר להמגיד מקאזניץ וכתו יגן עלינו - (תקון ל"ו - דף ע"ז), וזה לשונו: עקר הגאלה הוא מרזי דאורייתא, כי או"ר גימטריה ר"ז, וזה נקרא כ"ו שגימטריה סו"ד מיסוד. וזה שפתוב במדרשו, אני אמרתי יהי כו, והרשעים אומרים לא כו, שהם אומרים שאין בתורה אלא הפשט, על כ"ו לא יקומו. ועקר היא חכמת התורה ורזיה שיתגלה לנו במורה בימינו כו, ועל דור שלנו נאמר משוד עניים גופייהו, עתה אקום, בזכות אמרות השם המנוקות שבעתים, אף השם ישמרנו מהרשעים אשר סביב ותהלכון ואינם רוצים ברזי וסודות התורה, שהם כרם ולות, דברים העומדים ברומנו של עולם והקדוש ברוך הוא ירומם.

או"ר בגימטריא אי"ן סו"ף; אדו"ן עול"ם; ר"ז

6. באגרא דכלה למורינו הרב צבי אלימלך מדינוב (הפסרת פרשת תבוא), וזה לשונו: קומי אורי כי בא אורף' (ישעיה ס' א), או"ר בגימטריה אי"ן סו"ף, אדו"ן עול"ם, ובגימטריה ר"ז, שהוא סודות התורה אשר הוא או"ר לנו. וזהו קומי אורף', שיתגלה כבוד מלכות אדו"ן עול"ם, כי בא אורף', פי כבר נתגלה להם חכמת סודות התורה שהוא ר"ז, אור התורה, ועל ידי זה תהיה גאלה להתגלות בסוד מלכותו פנודע.

מתחברן מתחזיין חד גופא ממש. מהכא אוליפנא, דכר בלחודוי, אתחזי פלג גופא, וכלהו רחמי. וכך נוקבא. וכך מתחברן פחדא, אתחזי כלא חד גופא ממש, והכי הוא. אוף הקא, פד דכר אתחבר בנוקבא, פלא הוא חד גופא, ועלמין כלהו בחידו, דהא כלהו מגופא שלים מתברכן.

והיינו רזא, (שמות ט) על פן ברך יי את יום השבת ויקדשהו. דהא אשתכח פלא בחד גופא שלים, דהא מטרוניתא אדבבכת במלפא, ואשתכח גופא חד. ועל פן ברכאן משתפחין בהאי יומא. ומהכא, מאן דלא אשתכח דכר ונוקבא, אקרי פלג גופא, ולית פרכתא שריא במלה פגימא וחסירא, אלא באתר שלים, במלה שלים, ולא בפלגות מלה, ופלגות מלה לא אתקיים לעלמין, ולא אתברכן לעלמין.

נ"ו הנוקבא, פלא מנוי דדכורא הוא. והא אוקימנא מלי, ואשתמודען ביני חבריאי. מהאי נוקבא מתאחדן פל אינון דלתתא. מנה ינקין, ובה פבין, והיא אתקריאת אם לכלהו. כמה דאחרא אם לגופא, וכל גופא מנה (ס"א לנגמא וכל נגמא מנה) נקא. פך האי אם לכלהו אחרנין דלתתא.

כתוב, (משלי ז) אמור לחכמה אחתי את. אית חכמה ואית חכמה, והאי נוקבא, אתקרי חכמה זעירא לגבי אחרא ועל דא כתיב, (שיר השירים

ח) אחות לנו קטנה ושדים אין לה וגו'. דהא דא בגלותא אתמשך. אחות לנו קטנה, ודאי קטנה אתחזי אבל רברבא היא, וסגיאה היא, דהא היא שליומו דנטיל מפלא. כמה דכתיב, (שם) אני חומה ושדי כמגדלות. ושדי, דהא מליין אינון לינקא לכלא. כמגדלות, דאינון נהיין רברבין דנפקי מאימא עלאה.

תו אתפשט דכורא בימינא ושמאלא, בירותא דאחסנא. וכד גווי אתחברו, אקרי תפארת. ואתתקן פל גופא, ואתעביד אילנא רברבא, ותקיף, שפיר ונאה, (דניאל ד) תחותיהי תטלל חיות ברא, ובענפוהי ידורון עופי שמיא, ומזון לכלא ביה. דרועוי ימינא ושמאלא. בימינא חיים וחסד, בשמאלא מיתה וגבורה. מעוי, אתתקן בדעת, ואתמליין פל אכסדרין ואדרין, כמה דאמינא, דכתיב, (משלי כד) ובדעת חדרים ימלאו.

תו אתפשט גופא, בתרין שוקין. ומתאחדן בינייהו תרין פולין, ותריין ביעי דדכורא. דכל משחא ורבות וחילא (דדכורא) דכל גופא, בהו אתפנש, דכל חיילין דנפיק, מנהון נפקין. ושריין פלא בפום אמה. ובגין פך אקרון צבאות, (דכל גופא, פהו אתפנש, ושריין פלא בפום אמה. ובגין פך אקרון צבאות, דכל חילין דנפיק, מנהון נפקי) ואינון נצח והוד. תפארת, יהו"ה. נצח והוד, צבאות. ובגין פך יהו"ה צבאות.

אָמַח דְּדַכּוּרָא, סִיּוּמָא (נ"א כְּסוּתָא) דְּכָל גּוּפָא, וְאַקְרִי יְסוּד. וְדָא הוּא דְרָגָא דְמַבְסָם לְנוּקְבָא. וְכָל תִּיאוּבָתָא דְדַכּוּרָא לְגַבֵּי נוּקְבָא, בְּהַאי יְסוּד עֵייל לְנוּקְבָא, לְאַתֵּר דְאַקְרִי צִיּוֹן. דְּהֵתָם הוּא אַתֵּר כְּסוּתָא דְנוּקְבָא, כְּבִית רַחֵם לְאַתְתָּא. וּבְגִין כֶּךָ, יִי צְבָאוֹת אַקְרִי יְסוּד.

כְּתִיב (תהלים קלב) פִּי בַחַר יִי בְצִיּוֹן אֹהֶה לְמוֹשֵׁב לוֹ. פֶּד אַתְפָּרֶשֶׁת מְטֻרוֹנִיתָא, וְאַתְחַבְרַת בְּמַלְפָּא אַנְפִּין בְּאַנְפִּין, בְּמַעְלֵי שְׁבֶתָא. אַתְעֵבִיד כֹּלָא חַד גּוּפָא, וּכְדִין יְתִיב קַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא כְבוֹרְסִייהָ. וְאַקְרִי כֹלָא שְׂמָא שְׁלִים, שְׂמָא קַדִּישָׁא, בְרִיךְ שְׂמִיהָ לְעֵלְמָא לְעֵלְמִין. כָּל אֲלִין מְלִין סְלִיקְנָא עַד יוּמָא דָא, דְאַתְעֵטֵר בְּהוּ לְעֵלְמָא דְאַתִּי, וְהַשְׁתָּא אַתְגַּלְיִין הֵכָא, זַפְּאָה חוּלְקִי.

הַאי מְטֻרוֹנִיתָא, פֶּד אַתְחַבְרַת עִם מַלְפָּא, כָּל עֵלְמִין מַתְבָּרְכִין, וְאַשְׁתַּכְּחוּ בְּחַדְוֹתָא דְכֹלָא. (דף רצ"ו ע"ב) כְּמָה דְדַכּוּרָא כָּלִיל בְּתַלְתָּא, וְשִׁירוּתָא בְּתַלְתָּא. כֶּךָ כֹּלָא הֵכִי, וְסִיּוּמָא דְכָל גּוּפָא הֵכִי, וּמְטֻרוֹנִיתָא לֹא מַתְבָּרְכָא, אֲלָא בְּכָלְלָא דְתַלְתָּא אֲלִין, דְאַיִנוֹן נְצַח הוּד יְסוּד, וּמַתְבַּסְמָא וּמַתְבָּרְכָא בְּאַתֵּר דְאַקְרִי קַדִּשׁ הַקְּדוּשִׁים דְלְתַתָּא. דְכְּתִיב, (תהלים קלב) פִּי שָׁם צִוָּה יִי אֶת הַבְּרָכָה. דְּהָא תְרִין דְרָגִין אֵינּוֹן לְעֵילָא וְתַתָּא. וּבְגִין כֶּךָ לִית רְשׁוּתָא לְמַיעֵל תַּמָּן, בַּר כְּהֵנָּא רַבָּא, דְאַתִּי מִן סְטֵרָא דְחֶסֶד. בְּגִין דְלֹא עֵייל לְהַהוּא אַתֵּר דְלְעֵילָא, אֲלָא הַהוּא דְאַקְרִי חֶסֶד, וְעֵייל בְּקַדִּשׁ הַקְּדוּשִׁים, וּמַתְבַּסְמַת נוּקְבָא. וּמַתְבָּרְכָא הַאי קַדִּשׁ הַקְּדוּשִׁים בְּגוּ לְגוּ, אַתֵּר דְאַקְרִי צִיּוֹן. צִיּוֹן וִירוּשָׁלַם, תְרִין דְרָגִין אֵינּוֹן, חַד רַחֲמִי, וְחַד דִּינָא. צִיּוֹן, דְכְּתִיב, (ישעיה א) צִיּוֹן בְּמַשְׁפַּט תִּפְדֶּה. יְרוּשָׁלַם, דְכְּתִיב, (ישעיה א) צֶדֶק יָלִין בְּהָ כְּמָה דְאוּקִימְנָא.

וְכֶרֶ תִּיאוּבָתָא דְדַכּוּרָא לְגַבֵּי נוּקְבָא, הֵכָא הוּא, וְקִרְיָן לְהוּ בְרָכָה, דְמַתְפָּן נְפִקִי בְרַפְּן לְכֹלְהוּ עֵלְמִין, וְכֹלְהוּ מַתְבָּרְכִין. הַאי אַתֵּר אַקְרִי קַדִּשׁ. וְכָל קַדְשִׁים דְדַכּוּרָא עֵיילִין תַּמָּן, בְּהַהוּא דְרָגָא דְאַמִּינָא, וְכֹלְהוּ אַתְיִין מְרִישָׁא עֲלָאָה דְגוּלְגַלְתָּא דְדַכּוּרָא, מַסְטֵרָא דְמוֹחֵי עֲלָאֵי, דְשְׂרָיִין בֵּיה, וְנָגִיד הֵיחָא בְרָכָה כְּכָל שְׂיִפֵי גּוּפָא, עַד אֵינּוֹן דְאַקְרוּן צְבָאוֹת. וְכָל הַהוּא נָגִידוּ דְאַתְנָגִיד מְפָל גּוּפָא, מַתְבַּנְשֵׁי תַמָּן, וְעַל דָּא אַקְרוּן צְבָאוֹת, דְכָל צְבָאוֹת דְעֵלְאִין וְתַתְּאִין תַּמָּן נְפִקִין. וְהַהוּא נָגִידוּ בְּתֵר דְאַתְבְּנִישׁ, תַּמָּן שְׂרָיִין לִיהָ בְּהַהוּא יְסוּד קַדִּישָׁא, כֹּלָא חוּרָא, בְּגִין כֶּךָ אַקְרִי חֶסֶד. וְהַהוּא חֶסֶד עֵייל לְקַדִּשׁ הַקְּדוּשִׁים, דְכְּתִיב (תהלים קל"ג) פִּי שָׁם צִוָּה יִי אֶת הַבְּרָכָה חַיִּים עַד הָעוֹלָם.

אמר רבי אבא, לא סיים בוצינא קדישא למימר חיים, עד דאשתככו מלוי, ואנא כתבנא, סברנא למכתב טפי, ולא שמענא. ולא זקיפנא רישא, דנהורא הוה סגי, ולא הוה יכולנא לאסתכלא. אדהכי אזדעזענא, שמענא קלא דקארי ואמר (משלי ג) ארד ימים ושנות חיים וגו'. שמענא קלא אתרא, (תהלים כא) חיים שאל ממך וגו'.

בר ההוא יומא, לא אפסיק אשא מן ביתא, ולא הוה מאן דמטי לגביה, דלא יכולו דנהורא ואשא הוה בסוחרניה. פל ההוא יומא נפילנא על ארעא, וגענא. פתר דאזיל אשא, חמינא לבוצינא קדישא קדש הקדשים, דאסתלק מן עלמא, אתעטף שכיב על מיניה, ואנפוי חייבין. קם רבי אלעזר בריה, ונטיל ידוי ונשיק לון, ואנא לחיכנא עפרא דתחות רגלוי. בעו חבריאי למבפי, ולא יכולו למללא. שארו חבריאי בבכיה, ורבי אלעזר בריה נפיל תלת זמנין, ולא יכיל למפתח פומיה. לבתר פתח ואמר, אבא אבא. תלת הוו, חד אתחזרו. השתא תניד חיותא, צפראן טאסין, משתקען בנוקבאן דנמא רבא, וחבריאי כלהו שתזין דמא.

קם רבי חייא על רגלוי ואמר, עד השתא בוצינא קדישא מסתפל (ס"א) משתבל) עלן. השתא לאו הוא עדן, אלא לאשתדלא ביקריה. קם רבי אלעזר ורבי אבא, נטלו ליה בטיקרא דסיקלא, מאן חמא (ס"א צרעורא וערפוביא) ערפוביא דחבריאי, וכל ביתא הוה סליק ריחין סליקו ביה בפורייה, ולא אשתמש ביה, אלא רבי אלעזר ורבי אבא.

אתו טריקין, ומארי תריסין דכפר צפרי וטרדאן בהו (ס"א דצפרי וטרדא וכוו) בני מרוניא, צווחין בקטירין, דחשיבו דלא יתקבר תמן. פתר דנפק פוריאי, הוה סליק באוירא. ואשא הוה להיט קמיה, שמעו קלא, עולו ואתו, ואתכנשו להילולא דרבי שמעון, (ישעיה נז) יבא שלום ונוחו על משפכותם.

כד עאל למערתא שמעו קלא במערתא, זה האיש מרעיש הארץ מרגזי ממלכות, כמה פטרין ברקיעא משתפכין (ס"א ולא משתפחין) ביומא דין בגינה, דנא רבי שמעון בן יוחאי, דמאריה משתפח ביה בכל יומא. זפאה חולקיה לעילא ותתא. כמה גניזין עלאין מסתמרין ליה, עליה אתמר (דניאל י) ואתה לך לקץ ותנוח ותעמוד לגורלך לקץ הגמין. (עד כאן סאדרא זומא קדישא).

פְּרֻשַׁת הָאוּזוֹנוֹ

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כַּמָּה חֲבִיבֵינִי יִשְׂרָאֵל קָמִי
 קִדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּקִדְמִיתָא קָרָא לֹון
 גוֹי קְדוֹשׁ, דְּכַתִּיב, (דברים יד) **כִּי עִם קְדוֹשׁ אֲתָהּ**
וְגו'. לְבַתֵּר קָרָא לֹון קְדֻשׁ, דְּכַתִּיב, (ירמיה ב)
קְדֻשׁ יִשְׂרָאֵל לִינִי רֵאשִׁית (דף רצ"ז ע"א) תְּבוּאָתָהּ.
 מַה בֵּין הָאִי לְהָאִי. אָמַר רַבִּי אַבָּא, קְדֻשׁ
 עֲלָאָה מְכֻלָּא, דְּהִכִּי תְּגִינֵן, פִּד אֲתַחֲבֵרֵן פְּלֵהוּ
 קְדוּשֵׁי כַחֲדָא, אַקְרוּן קְדוֹשׁ. וְכֵלְהוּ סִלְקִין
 וּמִתְפַּנְשִׁין לְהֵוּא אֲתֵר עֲלָאָה, דְּאֶקְרִי קְדֻשׁ.
 וּבְגִין כֶּךָ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ, קְדֻשׁ יִשְׂרָאֵל
 אֲתַעֲבִיד מַנְיֵיהוּ. וּבְגִין דִּישְׂרָאֵל בְּתֵלַת
 דְּרַגִּין מִתְעַטְרִין, פִּד אֲתַחֲבֵרֵן כַּחֲדָא, אַקְרוּן
 קְדֻשׁ יִשְׂרָאֵל לִינִי, דְּאִיהִי רֵאשִׁית. וְהָא
 אוּקִימָנָא תְּבוּאָתָהּ, בְּה"א. כָּל אוּכְלִיו
 יֶאֱשָׁמוּ, מָאִי כָּל אוּכְלִיו יֶאֱשָׁמוּ. אָמַר רַבִּי
 אַבָּא, הָא אֲתַמֵּר, דְּכַתִּיב, (ויקרא כב) **וְאִישׁ כִּי**
יֹאכַל קְדֻשׁ בִּשְׂגָגָה. וְכַתִּיב (שם) וְכָל זֶר לֹא
יֹאכַל קְדֻשׁ, וְיִשְׂרָאֵל אַקְרוּן קְדֻשׁ, בְּגִין כֶּךָ כָּל
אוּכְלִיו יֶאֱשָׁמוּ.

אָמַר רַבִּי אֲלֵעָזֵר, שִׁירוּתָא וְסִיּוּמָא דְכֻלָּא,
 אֲתַפְּלִיל בְּקְדֻשׁ. (ב"א א') וְחֻכְמָה עֲלָאָה
 קְדֻשׁ אַקְרִי, וְכַד נְהִיר דָּא חֻכְמָה עֲלָאָה,
 חֻכְמָה דְשְׁלֵמָה נְהִיר. כַּמָּה דְכַתִּיב, (מלכים א ה)
 וַתֵּרַב חֻכְמַת שְׁלֹמֹה, דְקִיִּימָא סִיְהֵרָא
 בְּאֶשְׁלָמוּתָא. וְהָא אוּקִימָנָא. וְכַד אֲתַפְּרַכָּא
 מִיסוּד, הִכִּי קְרִינֵן לָהּ קְדֻשׁ, דְּאִיהוּ אֲנְהִיר
 בְּשְׁלִימוּ. וְכַד לֹא אֲתַנְהֵרָא מִתְעַטְרָא
 בְּאֶשְׁלָמוּתָא, קְרִינֵן לָהּ רוּחַ הַקְּדֻשׁ, וְלֹא
 אֲתַקְרִי קְדֻשׁ כִּיֵּהוּא דְלַעֲלִיא. וְכַד מִתְפְּרַכָּא
 מֵהָאִי יְסוּד, וַיִּנְקָא לְכָל אֵינוֹן דְלִתְתָא, אֲתַקְרִי
 אִם, כִּיֵּהוּא דְלַעֲלִיא. וְקְרִינֵן לִיהּ קְדֻשִׁים.

וּבְדִין קְרִינֵן לִיהּ קְדֻשׁ הַקְּדֻשִׁים, דְּבִיהּ פְּלֵה אֲתִי

פְּרֻשַׁת הָאוּזוֹנוֹ

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כַּמָּה חֲבִיבֵין
 יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.
 בְּרֵאשׁוּנָה קָרָא לְהֵם גוֹי קְדוֹשׁ,
 שְׁכַתוּב (דברים יד) **כִּי עִם קְדוֹשׁ**
אֲתָהּ וְגו'. וְלִכְסוּף קָרָא לְהֵם
 קְדֻשׁ, שְׁכַתוּב (ירמיה ב) **קְדֻשׁ**
יִשְׂרָאֵל לָהּ רֵאשִׁית תְּבוּאָתָהּ.
 מַה בֵּין זֶה לְזֶה? אָמַר רַבִּי אַבָּא,
 קְדֻשׁ - עֲלִיוֹן מְכֻלָּם. שְׁכַפְךָ
 לְמַדְנֹו, כַּאֲשֶׁר מִתְחַבְּרִים כָּל
 הַקְּדוּשִׁים כְּאַחַד, נִקְרָאִים קְדוֹשׁ.
 וְכֵלְם עוֹלִים וּמִתְפַּנְסִים לְאוּתוֹ
 מְקוּם עֲלִיוֹן שְׁנִקְרָא קְדֻשׁ.

וּמִשּׁוּם זֶה קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ.
 קְדֻשׁ יִשְׂרָאֵל נַעֲשֶׂה מֵהֶם. וּמִשּׁוּם
 שִׁישְׂרָאֵל מְכַתְרִים בְּשֵׁלֶשׁ
 מְדֻרָּגוֹת, כַּאֲשֶׁר מִתְחַבְּרִים כְּאַחַד
 נִקְרָאִים קְדֻשׁ יִשְׂרָאֵל לָהּ, שְׁהִיא
 רֵאשִׁית. וְהִרִי בְּאוּרְנוֹ תְּבוּאָתָהּ,
 בְּה"א. כָּל אוּכְלִיו יֶאֱשָׁמוּ. מַהוּ
 כָּל אוּכְלִיו יֶאֱשָׁמוּ? אָמַר רַבִּי
 אַבָּא, הִרִי נְאֻמֵּר, שְׁכַתוּב (ויקרא כב)
וְאִישׁ כִּי יֹאכַל קְדֻשׁ בִּשְׂגָגָה.
וְכַתוּב (שם) וְכָל זֶר לֹא יֹאכַל
קְדֻשׁ, וְיִשְׂרָאֵל נִקְרָאוּ קְדֻשׁ,
מִשּׁוּם כֶּךָ כָּל אוּכְלִיו יֶאֱשָׁמוּ.

אָמַר רַבִּי אֲלֵעָזֵר, הַתְּחִלָּה וְסִיּוּם
 שֶׁל הַכֹּל נִכְלָל בְּקְדֻשׁ. (א) וְחֻכְמָה
 עֲלִיוֹנָה נִקְרָאת קְדֻשׁ, וְכַאֲשֶׁר
 מְאִירָה הַחֻכְמָה הָעֲלִיוֹנָה הַזֶּה,
 מְאִירָה חֻכְמַת שְׁלֹמֹה, כְּמוֹ
 שְׁכַתוּב (מלכים א ה) **וַתֵּרַב חֻכְמַת**
שְׁלֹמֹה, שְׁעוּמַדַּת הַלְּבָנָה
בְּשִׁלְמוּתָהּ, וְהִרִי בְּאוּרְנוֹ. וְכַאֲשֶׁר
מִתְפְּרַכַת מֵהִיסוּד, כֶּךָ קוֹרְאִים
לָהּ - קְדֻשׁ, שְׁהִיא מְאִירָה
בְּשִׁלְמוּתָהּ. וְכַאֲשֶׁר לֹא מְאִירָה
וְנִתְפַּרַח בְּשִׁלְמוּתָהּ, קוֹרְאִים לָהּ
רוּחַ הַקְּדֻשׁ, וְלֹא נִקְרָאת קְדֻשׁ
כְּאוּתוֹ שֶׁל מַעְלָה. וְכַאֲשֶׁר
מִתְפְּרַכִּים מִזֶּה הִיסוּד וּמִיִּנְיָקָה
לְכָל אֵלוֹ שֶׁל מַטָּה, נִקְרָאת אִם,

דְּכַתִּיב, (שיר השירים ד) **אֲתִי**

באותה שלמעלה, וקוראים לה קדשים. ואז קוראים לה קדש הקדשים, שבו כלה, שכתוב (שיר השירים ד) אתי מלכנון כלה וגו'. מהו לכונו? זה עזן, שהלכין מפל העזרים. ועזן הרי ידוע אצל החברים.

דמדנו, כתוב כי שם ה' אקרא. מהו כי שם ה' אקרא? אמר רבי שמעון, הרי כתוב הבו גדל לאלהינו. אמר רבי אבא, הבו גדל - זו גדלה. הצור תמים פעלו - זו גבורה. פי כל דרכיו משפט - זו תפארת. אל אמונה - זה נצח. ואין עול - זה הוד. צדיק - זה ישר. וישר - זה צדק. הרי הכל שם קדוש של הקדוש ברוך הוא, ומשום זה כי שם ה' אקרא.

אמר רבי יוסי, שם ה' ממש. ומשה באותה שעה גלה להם לישראל, שכתוב (דברים לא) בן מאה ועשרים שנה אנכי היום וגו'. מכאן למדנו, אותו צדיק שחכמה עליונה בו, כאשר מגיע יומו להסתלק מהעולם, צריך לגלות אותה חכמה לאלו שרוח קדושה ביניהם. מנין לנו? ממש, שכתוב בן מאה ועשרים שנה אנכי היום, וכתוב (שם) ועתה כתבו לכם את השירה הזאת וגו'.

ואם לא, עליו כתוב, (משלי א) אל תמנע טוב מבעליו. כמו שנאמר (משלי ד) פי לקח טוב נתתי לכם וגו'. (משלי א) בהיות לאל ידך לעשות. טרם תסתלק מן העולם, ולא נתנה לך רשות לגלות.

אמר רבי חייא, פסוק זה למדנו ממנו חכמה עליונה, וכך הוא. אבל סוף הפסוק מקשר קשר של האמונה במה שכתוב הוא, כמו שנאמר צדיק וישר הוא. כלם

מלכנון כלה וגו'. מאי לכונו. דא עזן, דאתלבן מפל סטריין. ועזן הא ידוע לגבי חבריא.

האנא, פתיב פי שם יי' אקרא, מאי כי שם יי' אקרא. אמר רבי שמעון, הא כתיב הבו גדל לאלהינו. אמר רבי אבא, הבו גדל, דא גדולה, הצור תמים פעלו, דא גבורה. פי כל דרכיו משפט, דא תפארת. אל אמונה, דא נצח. ואין עול, דא הוד. צדיק, דא יסוד. וישר, דא צדק. הא כלא שמא קדישא דקודשא בריך הוא, ובגין כך פי שם יי' אקרא.

אמר רבי יוסי, שם יי' ממש. ומשה בהיה שעתא גלי להו לישראל. דכתיב, (דברים לא) בן מאה ועשרים שנה אנכי היום וגו'. מכאן אוליפנא, ההוא זכאה דחכמתא עלאה ביה, פד מטי יומא לאסתלקא מעלמא, בעי לגלאה היהא חכמתא, לאינון די רוח קדישא בינייהו. מנלן. ממש. דכתיב בן מאה ועשרים שנה אנכי היום. וכתיב, (שם) ועתה כתבו לכם את השירה הזאת וגו'.

ואם לאו, עליה כתיב, (משלי א) אל תמנע טוב מבעליו. כמה דאת אמר, (משלי ד) פי לקח טוב נתתי לכם וגו'. (משלי א) בהיות לאל ידך לעשות. עד לא תסתלק מן עלמא, ולא אתייהב לך רשותא לגלאה.

אמר רבי חייא, האי קרא אוליפנא מניה חכמתא עלאה, והכי הוא. אבל סיפיה דקרא, מקשר קשרא דמהימנותא, במאי דכתיב הוא. כמה דאת אמר, צדיק וישר הוא. פלומר הוא כלא. הוא חד בלא פורדא. דאי תימא כל הני סגיאיין אינון, חזר ואמר פלומר, הוא הכל, הוא אחד בלא פורד. שאם תאמר שכל אלו רבים הם - חזר ואמר הוא, כלם

הוא, פלהו סלקין ומתקשרין ומתאחדן בחד. וכלא, הוא הנה, והוא הנה, והוא יהא. והוא חד. בריה שמה לעלם ולעלמי עלמין. (על) עד פן מתקשרין מלין, ומתאחדין מלין קדישין, דשמא דקודשא בריה הוא.

זכאה חולקיה מאן דקרי למלפא, וינדע למקרי כדקא יאות. ואי איהו קרי ולא ידע למאן קרי, אתרחיק קדשא בריה הוא מניה, דכתיב, (תהלים קמה) קרוב יי' לכל קראיו וגו'. קרוב יי' לכל קראיו, למאן קרוב. חזר ואמר, לכל אשר יקראהו באמת, וכי אית מאן דיקרי ליה בשקרא. אמר רבי אבא אין, הווא מאן דקרי ולא ידע למאן דקרי. מנלן. דכתיב לכל אשר יקראהו באמת. מאי באמת. בחותמא דגושפנקא דמלפא, דהוא שלימו דכלא. הדא הוא דכתיב, (מייכה ז) תתן אמת ליעקב חסד לאברהם. ובגין כך לכל אשר יקראהו באמת פתיב. זכאה חולקיה דמאן דעאל, ונפק למנדע ארחוי דקודשא בריה הוא. ועל דא כתיב, (משלי ד) וארח צדיקים פאור נגה וגו'. וכתיב (ישעיה ט) ועמך פלם צדיקים וגו'.

תניא אמר רבי יצחק, פל הני תקונין, וכל הני מלי, למחצדי חקלא אתמסרן. ותנינן, חייבין פבככול עבדין פגימותא לעילא. מאי פגימותא. פמה דכתיב, שחת לו לא בניו (ד) רצ"ו ע"ב) מומם דהא כל הני תקונין לא משתפחי כדקא יאות. פתוב אחד אומר, (ישעיה ט) וילבש בגדי צדקה פשרין, וכתוב אחד אומר (שם) וילבש בגדי נקם תלבשת. אלא אמר רבי יצחק, וילבש צדקה, בזמנא דישראל זכאן. לא זכו, וילבש בגדי נקם וגו'.

עולים ומתקשרים ומתאחדים באחד. והכל - הוא הנה, והוא הנה, והוא יהיה, והוא אחד. ברוך שמו לעולם ולעולמי עולמים. (על) עד כאן מתקשרים דברים ומתאחדים דברים קדושים של שמו של הקדוש ברוך הוא.

אשרי חלקו של מי שקורא למלך ויודע לקרא כמו שצריך. ואם הוא קורא ולא יודע למי קורא, מתרחק הקדוש ברוך הוא ממנו, שכתוב (תהלים קמה) קרוב ה' לכל קראיו וגו'. קרוב ה' לכל קראיו, למי קרוב? חזר ואמר, לכל אשר יקראהו באמת. וכי יש מי שיקרא לו בשקר? אמר רבי אבא, כן, אותו מי שקורא ולא יודע למי קורא. מנין לנו? שכתוב לכל אשר יקראהו באמת. מהו באמת? בחתימה של חותמת המלך, שהוא שלמות הכל. זהו שכתוב (מייכה ז) תתן אמת ליעקב חסד לאברהם. ומשום כך, לכל אשר יקראהו באמת כתוב. אשרי חלקו של מי שנכנס ויצא לדעת דרכיו של הקדוש ברוך הוא, ועל זה כתוב, (משלי ד) וארח צדיקים כאור נגה וגו'. וכתוב (ישעיה ט) ועמך פלם צדיקים וגו'.

דמנדנו, אמר רבי יצחק, פל אלו התקונין וכל אלו הדברים נמסרו לקוצרי השדה. ולמדנו, רשעים פבככול עושים פגם למעלה. איזה פגם? כמו שכתוב, שחת לו לא בניו מומם, שחרי פל אלו התקונין לא נמצאים כמו שצריך. פתוב אחד אומר, (ישעיה ט) וילבש צדקה פשרין, וכתוב אחר אומר, (שם) וילבש בגדי נקם תלבשת. אלא אמר רבי יצחק, וילבש צדקה - לא זכו - וילבש בגדי נקם וגו'.

בזמן שישראל זכאים.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוֹרֵיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְּלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר
תיקוני
הזהר

דף היומי
מנוקד

מחולק ל-354
ימות השנה
חלק א'
תשרי- אדר